

Handreiking voor groene vingers

Voor het tienjarig bestaan van Stichting Steenbreek

Ik leerde laatst dat een mens als een rivier is, in het Engels zeggen we *a body of water*. In ons lopen stromen ook tegen de zwaartekracht in.

Zoom je uit: mijn moeder weet de namen van alle planten in haar tuin, op de eng en in de uiterwaarden, van de vogels en de aardlagen. Ik google soms beschaamd de vorm van een blad, de kleur van een veer. Op school lezen ze niet meer de namen van de planten glippen hier en daar uit de taal.

Zoom je uit: Hoe kunnen we complexe ecosystemen begrijpen als een ander mens ons soms al onbegrijpelijk lijkt?

We zeggen 'ik' en 'individu' maar vergeten de ecosystemen die we zijn

zoom je in: het microbioom in onze buik

zoom je uit: hoe alle straten ons verbinden tot burens, wijken, buitendieren.

Licht een nieuw begrip op: dat je ook kunt houden van iets of iemand dat je niet begrijpt - ze zeggen houden van is alles in de praktijk, oog hebben voor het kleine een continu aandachtig blijven

Zoom je in: vijf tegels eruit in een kleine stadstuin. Zoom je uit: veertig procent van het groen is particulier, in elke tuin een beetje groen geeft ruim het tienvoudige oppervlak van een nationaal park, brengt water in de bodem, brengt bijen terug en andere insecten, brengt de buur in de schuur die een schep komt lenen. Steenbreken is een stille revolutie in gang zetten, elke stap een onmisbare kleine waarin het verschil maken besloten ligt.

Groen verbindt. Ik denk aan hoe ik me niet thuis voel in de stenen straten van een oudere nieuwbouwwijk, dat wil zeggen, uit de tijd dat stedenbouwers nog niet wisten dat de voordelen van groen ook in efficiëntie en euro's uit te drukken zijn. Iedereen weet in z'n vezels: je loopt liever om via een groene straat dan een grijze. Met elke plant winnen wij, samen steeds wijzer, steeds meer mensen, steeds meer terrein.

Mijn vriend fietst onder de boom in mijn straat door, merkt de koelte op

Ik begin iets te sputteren over tien airconditioners en het koelend vermogen in de stad alsof mijn hoofd een pub quiz afdraait die ik nog winnen moet maar ik hoef mijn gelijk niet te bewijzen: de boom heeft het al gedaan.

Hoop is discipline. Veel bescheiden mensen maken samen toch verschil. Een jubileumjaar voor Steenbreek zou er bij oprichting niet zijn. We staan hier desalniettemin omdat we weten: discipline is ook het viertal van de goede gewoonte.

We houden zelfs van het groen dat we niet kunnen benoemen. We heffen het glas en zeggen tot morgen, met de tuinhandschoenen nog aan en de hoop in de ogen.

**Esmé van den Boom,
Stadsdichter van Groningen**

Steenbreek